

МІЙ
РІДНИЙ КРАЙ

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

**Моїм найдорожчим Батькам
Анастазії й Володимирові Метельським**

Присвячує

Син Роман

ROMAN METELSKY

**MY
FATHER LAND**

P O E M

**Published by Author
Passaic, N. J. 1969**

РОМАН МЕТЕЛЬСЬКИЙ

МІЙ
РІДНИЙ КРАЙ

ПОЕМА

НАКЛАДОМ АВТОРА

Пассейк, Н. Дж. 1969

РОМАН МЕТЕЛЬСЬКИЙ

Так хочеш ти – закрити тьмою,
Моїх очей – далекий зір:
Відсутністю – далечною,
Щоб недосяжним був простір
Сповитий райською красою,
Під синім небом світлих зір,
Де Бог всетворчою рукою.
Природний обдаривши твір.

Де родиться на земнім лезі –
Рослин квітучая краса,
І падає в цілющій дозі
З небес сріблистая роса.
І хилиться під плодоносом,
Рослинний дар до рідних хат,
І нюхаю вражливим носом,
Землі своєї аромат.

Крізь далечінь – крізь води, сушу,
Цей аромат манить мій нюх,
І підніма на крилах душу,
Ще нестемнілий зір і слух.
Злітаю там у квітну весну,
Щоб поклонитися полям,
І у неділю – цю Воскресну,
Відвідати Господній храм.

Відвідати той цвіт народу,
Що цінить батькіський звичай,
Та любить степову природу,
Що убирає Рідний Край,
У вічнім сяйві Великодня,
Де в небо зноситься пеан –
Воскресна пісня всенародня
Під дзвонів граючий орган.

Оце ж туди – під дзвонів звуки,
Злітає вся моя любов,
Що перейшла – терпіння – муки,
І вznosиться на крилах знов –
Та лине там – де дух Еллади
В часі весни виводить рай,
Де пашні зринули з росади.
І зеленню вквітчали край.

Отам – отам, у край побожний,
Де мрія вродилась моя –
Лишаю світ німий, порожній,
В співучий рай злітаю я,
Щоб бруд з очей рясним потоком
Змила зцілюща роса,
Щоб глянути чистеньким оком
На Рідний Край і небеса!

* * *

На небо вийшовши світанок,
В блакитних ризах осяйних, —
І привітав весняний ранок
В розквітлих шатах запашних,
Де степ плодючий простеляє,
З пашні зененої килим,
А небо росами зливає,
Що перлами сріблять над ним.

Воскресло все у Великодні:
Христос, весна і сонця жар,
І рушили рідні народні,
На оживляючий цвінттар —
Та на його килим складають
Нетління пасху для освят, —
І сходу сонця ожидают,
На обрію блакитних шат.

І з-поза нього більш ясніння,
Вже в небосхилі мерехтить —
Стрілками взноситься проміння,
В небесну ранішню блакить!
І з ночі тьму промінним стягом,
Неначе вініком мете,
З промінним по темряві благом,
Виходить сонце золоте.

І оживило все живуче:
Пташинний спів, рослинний цвіт,
А серце мріями дрімуче –
Полинуло в воскреслий світ, –
Де грають Великодні дзвони
В просторах радісних небес,
І спів з церковної амбони:
Христос Воскрес! – Христос Воскрес!

На ранку цього панорамі –
Воскресло все при пісні цій ж,
Народ зворувився у храмі –
Відкрилися двері наrozтіж.
І вийшли люди з храму брами,
З достойним виявом сердець,
Любов'ю сплелися рядами
У пасхосвяточний вінець.

Красою Рідний Край сповився,
Під впливом Божих чудодій, –
В красі Великий день родився,
І людської душі настрій.
Зітліла тьма і страх могильний,
Лиш яснота, весна і цвіт –
Врочистий дзвін і дим кадильний,
Небесний сповнили zenіt.

На цвінтарі – освята пасхи:
Священик, хоругви і спів –
І Дух Святий в появі ласки,
Громаду радістю споїв!
Ось запахом димить кадило,
А дзвін стострунами бринить!
Священик підніма кропило –
Освячує – благословить!

По цім же ранкові блаженнім
Почався Празник Празників –
В його святкуванні триденнім:
Не тих, ні дзвін, ні людський спів –
Ні ріст пашні в обіймах маю,
Ні жайворонки в висоті,
Ні солов’ї в зеленім гаю –
Усе бриніло в красоті.

А сонце в кулі золотистій,
Котилося по синім тлі,
І промінь в теплоті іскристій,
Зсилало матері землі.
І гріло ним майдан вроцістий,
Та освітивши світлом дня,
І в ясноту – повітря чисте,
Святкуючи зійшлась рідня.

Та на освітленій полянці,
Сплелись віночком юначки, –
І зринули в кривому танці,
У традиційні гагілки.
І ожили народні співи –
Поплив оновлений танок,
Що повели веселі діви.
Крізь розквітаючий садок.

Усе живе в концерт співучий,
Злучив квітучий – теплий май,
Що пробудив ввесь край плодючий
Та замаїв в зелений рай!
Звідкіль свої музичні тони
Зсилали в напрямі небес:
Пташня, хористи, дяк і дзвони,
І вічний гимн: – Христос Воскрес!

Цей гимн життєвого спасіння,
Прийнявши люд в Великім Дні,
Що вічне подарив існіння,
Духово з'єднаній рідні.
І ця обновлююча сила,
Як невмирущий володар –
Тридневним святом оживила
Його же вічності вівтар

Не тих майдан у дні погоди –
Дівочий теж не в'яв вінок,
Переплітавсь у хороводи –
З чарівним співом гайвок.
То інші знов пішли забави:
В кота та мишку і стопця,
Де дівчина в стовпця поставі,
Ставала близько молодця.

І моргали дівочі брови,
Як падав зір на молодця –
І вогник скритої любови,
Палав з-під серця до лиця.
А з-за хрестів гляділи очі
Обнятих радістю мамів,
На залицяння ці дівочі,
І на сподіваних зятів.

А наймолодше покоління.
В юрмі підрослих дітваків,
У честь весни і Воскресіння –
Стріляли сальвами з ключів!
Із вибухів неслися згуки
Між звуки дзвонів і пісень,
Коли батьки, сини і внуки,
Вітали Воскресіння день!

Ось на гробах рідня складає,
Пасхальний хліб на паастас, –
Священик молитви читає –
Псаломщика лунає глас!
А із могил: спокою – глухі,
З-поміж дерев, кущів – хрестів –
Небіщиків виходять душі,
Під молитов – воскресний спів!

* * *

І я у цім триденнім святі,
Любов'ю душу підкріпив,
Та Рідний Край в зеленій шаті,
Жагучим серцем полюбив.
І повний сил в обнові духа,
Що подарили Світлі Дні, –
За мріями, що їх я слухав,
Пішов плекати сад весні.

І на своїх прадідних нивах,
Я сіяв зерна хлібних збіж,
Що кільчились в росистих зливах,
Та на землі зростали тій ж:
Усе плодючий і пахучій,
Хлібами, молоком, медом,
Де вабив нарід день співучий,
І ніч гостила любим сном.

А мрії: зір, бажання й силу,
Я на городний звів ланок,
І ними на поляну милу –
Взірцевий виростив садок,
Посаджений в струмкі алеї,
Квадратним розміром колон,
Де яблуні, немов лілеї,
Пишались формою корон.

Зелена обвідка прекрасна,
Обрамувала сад і квіт,
Ріvnісінька стіна чудесна,
Яку розвив живущий пліт,
Що формився під рівним шнуром,
Вбираючись в густий листок,
І для саду був вічним муром,
Та милим домом для пташок.

В обіймах чарівної рами –
Квітучі яблуні в рядах,
А порічник поміж грядками,
Рядком в оформлених кущах.
Червоні ягоди сочistі,
Звисають в китицях з билин,
У них же зріють соки чисті,
Для виробу шляхетних вин.

У квітнику ж пахучі рожі,
Де чути співи птичих соль –
І братків ряд в пушистій ложі
Та ряд пахучих матіоль.
Між квітами лавки – альтана
Пісочком сипаний хідник,
За ним же шкілочка кохана:
Щепки й порічок росадник.

Від північних вітрів заслона,
З високих та кріслатих лип –
Медичних деревин корона,
Де з медом лік докупи злип.
Красуня мила – пребагата,
В зірчастий убрана цвіток,
Де грає музика крилата –
В роях працюючих бджілок.

Оці ж красуні садівничі
Мене просили в трудо-дні,
Під шум бджілок і співи птичі –
В травневій запашній весні.
І тут жеожної я днини,
Як блиско сонце по імлі,
Я їх – улюблени рослині,
Плекав на батьківській землі.

Мене будило сонце блиском,
Травнева кликала краса,
Та з трав пахучих водотриском,
Вмивала ранінша роса.
А чорнозем м'ягеньким пухом,
Просив ходити босоніж, —
Скидав обув і смілим кроком,
Я по землі ходив отій ж.

Ходив неначе по пушині,
По тій уквітчаній землі,
Що нагрівалась в ясній днині,
В лічничім сонясяшнім теплі, —
Що огрівало й наповняло
Лічничим благом чорний пар,
І слабість з тіла забирало
Ta посиляло силу в дар.

Оце ж твоя земля Романе,
Яку ти взорами вбирав, —
Вона твої гоїла раїни,
Коли із неї ліки брав.
З її рослин листок медичний
Ти прикладав до тіла ран,
Її краси престиж величний,
Обняв душі твоєї стан.

Як на її барвистім лоні –
В погідну днину працював,
І Творчий Дух на Вишнім троні
У дари мрії посилав.
Ти був в її красі полоні,
І у красу її вбирав,
Щоб княжна ця в красі короні,
Вона видніла – ти бажав.

Землі твоєї дар величний,
Тебе голубив і кормив,
І атмосфери шум музичний,
В душі поезії будив.
Як те повітря мерехтіло,
Немов грайливий океан –
На хвилях шум пісень взносило,
В один симфонії пеан.

В повітря чистоті кришгальній,
Бринів найтонший голосок:
Близенькі пісоньки і дальні,
Спливали хвилями в садок.
Зблизенька чув над деревцями,
В саді розквітлих яблінок,
Як грає арії крильцями,
Ніжненька музика бджілок.

З барвистих трав, мов з фортеп'яну,
Вторують бджілочкам цвірчки, —
Бриніння звук виводять в гаму,
Тертям крильцями об ніжки.
Злучившись із дзвінким сопраном,
Чарівно граючих бджілок,
До них з чаруючим пеаном,
Впадає майський хор пташок.

Та пролітаючи луною,
Над піль красою птичий спів,
Щебече жайворон горою,
А здолу соля слов'їв —
В музичній зринули сонаті,
У піднебесну височінь —
В повітря чистоті багатій,
Пливуть луною в далечінь.

А у синіючих просторах,
Над хвилями грайливих трав,
У гомінких лунають хорах,
Під блиском соняшних заграв, —
Де різні музики й хористи,
Красі землі складають спів,
Що взноситься в повітря чисте,
В багатих тонах співаків.

Уродженців твоєго краю,
Що вічно грають зроду – в рід:
Звеличники св' ятого раю --
Краси, законів та свобод.
Віками з земного розмаю,
Лунають співи трубадур –
З лугів, степів, садів і гаю
Для соловейків грають втур.

З полян – де жито колосисте
Здіймає в курявлі пилок –
Дзеніння комашні пречисте,
Виводить диригент цвірчок.
За ним пільні пташки співучі,
БриняТЬ з розмаєних нивок,
І дивляться синенькі очі –
Красунь – трипільних волошок.

З лісів несеться крізь поляни,
Улюблених хористів глас:
Співають солов'їв сопрани,
І горличок воркує бас.
Щебечуть дроздиків тенори,
І свищуть шигликів альти,
А волги фіфкають в простори,
І дують вудруди в дудки.

В ритмічний тakt кують зозулі
Під саксофонний скрип сорок.
У висоті ж пташинні гулі –
І щебетання ластівок.
А у низу – на земній галі,
Пахучі ягідки й грибки –
Білісінький цвіток конвалій,
І синьоокі фіялки.

З барвистого букету лугу,
Що в'яже річки поясок –
Ти чуєш чаюдійну тугу,
В багатих тонах співачок,
Що з лугових поють запахів –
В ансаблях птахів і пташок,
Та бренькіт цвіркунів – комахів,
З прерізних цвітів і квіток.

А з шуварів і верболозу,
Де грає срібний потічок –
Виводять жартобливу прозу,
Веселі кумкання жабок.
А ритміку – басом-тенором,
Вторує гопало і трач,
Та луговим керує хором,
Горлатий диригент деркач.

А на зеленому помості,
Під житнім кадженням з ланів,
Розсілися квітучі гости,
З дзвіночків, братків – романів.
А в глибі трав – жучки німисті
Та працьовиті муравлі,
Вислухують пеан вроцистий,
Своєї рідної землі.

І я в її красі – полоні,
Працюю – слухаю пісень.
А сонечко уже на склоні,
Закінчує свій довгий день.
З-за обрію рожеві стіни –
Заходить втомлене спочить, –
Спадають золоті заслони,
І неба сині блакить.

І так поволі вечоріє,
Втихає денная пташня –
Пріємним холодочком віє,
І запахом кадить пашня.
А на стрункі – зелені трави,
Спадає перлами роса, –
Бліскучим квітом золотавим,
Квітчають зорі небеса.

Сріблиста мла росистим димом,
Повітря свіжить навкруги,
І срібним токрива килимом.
В долах замріяні луги.
А вись у чистоті криштальній,
Ширіє хвилями у даль,
І дзвонів звук близький і дальний,
В один сполучує рояль.

Бринить концерт Марійських дзвонів,
І майвок святі пісні –
Вінчає люд вінцем корони,
Царицю неба і землі.
Гудуть хруші понад садами,
І перепілки в'ють з полів,
Та взносяться понад гаями –
Вечірні співи солов'їв.

Втихає все, – дрімають села
В обіймах чарівних садів,
Лиш юнаків сім'я весела
Продовжує народний спів.
А крізь віконечко із хати,
Взыває батько – спати час,
Та до молитви кличе мати,
І мовлять діти – „Отче наш” !

А я сиджу у павільйоні
Із яблуневих парасоль,
Та запашні вдихаю воні,
Вечірніх квітів матіоль.
Схиляю голову в поклоні
Перед Творцем отих красот,
І дивлюся в поля зелені –
І в синь сіяючих висот.

А крізь блакить – повітря чисте,
У той вечірній павільйон,
Спадає світло золотисте,
З небесних зоряних вікон.
А флети жаб почали грати,
Нічні мелодії весни,
Та повели до ліжка спати,
І обняли в солодкі сни.

* * *

Кінчає свій концерт симфоній,
Капеля славної весни,
А літо на розлогій сцені,
Показує свої лани.
Шумлять грайливо колосками,
Із розмальованих нивок,
Та зносять срібними хмарками,
З цвіточок запашний пилок.

З лугів бриняТЬ сталеві коси,
В тихенькім ранку до зорі –
КладуТЬ рівнісінькі покоси,
Помиті в росах косарі.
За ними, мов в кадильнім димі,
Розносить пахощі розмай,
Неначе скупаний в парфумі,
Пахтить сінами Рідний Край!

А з висоти Зелені Свята
ПриносяТЬ обряду звичай,
Та досвідком ідуть дівчата,
Збирати зілля в сонний гай.
Та в росах викупані квіти,
Несуть до вибілених хат,
І в' яжуть запашні букети
Для зустрічі Зелених Свят!

А молодці метуть дороги –
Багато-листий зносяТЬ май,
ВбираюТЬ шуваром підлоги,
А стріхи в липовий розмай.
Кінчать вечірнє прибирання
Зеленим маєм білих хат,
І ожидаюЧИ до рання –
На прихід в дім – Зелених Свят!

Настана соняшна неділя
Із празником Зелених Свят, –
Несуть у храм пахуче зілля,
Святочні зібрання дівчат.
Святять пахучій букети
З плодів найкращої землі,
Яку змальовують поети,
Позліткою на синім тлі.

Ось так батьки вітали Свята –
Букетами святих квіток,
Що вродила земля багата,
Для своїх рідних діточок,
Яких вітає в любе Свято,
Вбрірає квітами – пестить,
Приносить їм зернисте літо,
Що повним колосом шумить.

Медами пахне цвіт білявий,
Гречок під соняшним теплом, –
Летить бджола по збір медовий –
Бринить мелодій крилом.
А у садочках, де звисають
З вишень червоні ягідки,
Селяни свіжий мед збирають,
І наливають у бочки.

Оце ж твоя земля вродлива –
Запахла сіном і цвітком,
І для твоєго збору жнива,
Пливе медами – молоком!
А ти, збирай ось соки тії,
Та не забудь закласти кран, –
Висаджуй липами алеї,
І конюшини сій же лан.

* * *

По весняній, трудовій праці,
До полевих збіжевих жнив, –
Це любий час сільських вакацій,
Найбільш свободний і щаслив.
У цім же місяці медовім,
Під шуми повних колосків,
Лунає скрізь краєм чудовим,
Чаруючий юнацтва спів.

В медовому сезоні літа,
В тихесенький вечірній час,
На хвилях свіжого повітря,
Розноситься пісенний глас.
Пливуть у даль вечірні співи
Дзвінких сопранів і альтів,
Що в синю вись виводять діви,
Із дозриваючих садів.

А на полях – в блискучих росах,
Співають браві молодці,
Розсівшишь на пухких покосах,
Із конюшинної рістні.
З росистих піль втягають нюхом
Медові запахи гречок,
І слухають душевним слухом,
Крайні райської казок.

Над ними небо мерехтливе,
Покрите хмарою сузір,
Промінні посилає зливи,
В широкий степовий простір.
А місяць сяєвом криштальним
Зливає земний плодо-нос,
Та відблиском його дзеркальним,
Срібляться перли срібних рос.

А на порогах спочивають –
Мами в віночку дітваків,
І смаковито заїдають,
Боби з упечених стручків.
А понад ними пролітають
Фосфором – блискавки мушки,
То бліскотять, то погасають,
Мов під хмаринками зірки.

А у суботи вечорами,
Коли ще сонце не лягло,
Проходять молоді з дружками
Крізь гомонюче село.
Заходять в кожнєс подвір'я,
І просять від батьків і нень,
Щоб загостили на весілля,
У завтішній недільний день.

З-за обрію зійшла неділя
Та засніла над селом,
І обдарила день весілля –
Погідним, сонячним теплом.
І пробудилася блиском сонця –
Села щасливого рідня,
Та привітала крізь віконця,
Неділю в світлих ризах дня.

У тишині дзвінка оркестра,
Загравши – понеслась кругом,
Її симфонія звучиста,
Над пробудившимся селом.
І полонив сільську родину,
Улюблений музичний твір,
Та запросив в недільну днину,
Усіх селян в весільний двір.

А у дворі пісні – музика,
І прадідних традицій чар –
А в ньому вся рідня велика,
Складає свій весільний дар.
Побажання своє складає
Для молодят в весільнім дні,
А Бог з небес благословляє,
Оте об'єднання рідні.

Навколо видніючим горбочку,
Що височить понад селом,
В зеленім липовім віночку,
Сіяє світлом Божий храм.
Підняв золотистих бань корони,
В небесний соняшний пляфон,
А поблизу гомінні дзвони,
Озвались з голосних вікон.

Взывають Божеські закони –
Звінчати в пару молодят,
Провадить музика і дзвони
Й побожний люд селянських хат.
Іде громадою в поході
Уся селянськая рідня,
Селом в чаруючій природі,
Недільного літнього дня.

Сіяє сонцем день недільний,
Повітр'я в сяйві мерехтить –
Селом іде похід весільний,
В поході музика бринить!
За музикою йде в поході,
Об'єднаний селянський збір,
Веде повінчаних в параді,
З церковних брам в весільний двір.

В дворі – в обмасній стодолі,
З соломи плетеним дахом,
Що літом у сільській оселі,
Пишалась чистим холодком. –
Ось у такій приємній галі,
В розспіваній музик товпі,
Весільні танцювали кралі,
На тоці в рідному селі.

Коли росисте надвечір' я
Обняло холодом простір,
Тоді в розмаєне подвір' я
З стоділ гульнув весільний збір,
Під сяючі небесні світла, –
Найбільший світський павільйон,
Де стіни з чистого повітр'я,
А стеля з зоряніх вікон.

Де міліарди зір сузір'я
В чудеснім вигляді лямпад,
Освічують сальон подвір'я,
Вечірнім сяєвом свічад.
Звідтіль, де зорі процвітають,
Крізь цей повітряний кришталь, –
Музичні арії зринають,
І милями несуться в даль.

Бринить оркестра – не втихає,
Несуться звуки з ночі вдень,
А молодіж кругом співає,
Ще недоспіваних пісень.
Співа у танку – хороводі,
Та сидячи на беріжку, –
Співає здовж селом у ході,
І у пахучому садку.

Несеться спів блаженним краєм –
Побожний слухає народ,
Обдарений святим звичаєм,
Що переходить зроду в род.
Як заперечить світ похмурий,
То відкажу – ти бурій знай,
Що ти не мав висот культури,
Яку плекав Мій Рідний Край!

От так під небом на подвір'ю,
Кінчалось співом весілля, –
А у наступну неділю,
Іде процесія в поля.
Похід церковний в людськім зборі,
Іде під спів небесних птиць, –
Тріпочутъ хоругви угорі,
Над шумом золотих пшениць.

В симфонії колосся грає,
Повітря сяйвом мерехтить,
В блакиттю жайворон співає,
Пашня хвилює і шумить.
А нарід Бога прославляє,
Бо так велить Його звичай,
Подяку Богу посилає,
За благодатний урожай.

З висот небесної палати,
Творець і Володар світів, –
Благословить врожай багатий,
Пшеничних золотих степів.
Туди процесії ступають,
Дугою пільних доріжок,
І власники степів клякають,
На лоно батьківських нивок.

На ниві хлібороб клякає,
А хлібом нивочка пахтить,
Священик Писання читає,
І урожай благословить.
А народ вірою святою
Спrijимає Духа благодать,
І у душевнім супокою,
Вертає з піль до рідних хат.

* * *

От так сини краю моєго,
Приготовлялися до жнив, —
Взвали Господа Святого,
Щоб їхній труд благословив.
Благословляв Отець Небесний,
Степів родючих урожай,
І у його красі чудесній,
Радів тоді Мій Рідний Край!

Степи пшеничні освятивши —
Оце традиції краса,
Що духом Рідний Край обнявши:
Природу, Бога й небеса!
Це сівачі, що засівають
Здорове зерно на полях,
І в поміч Господа взивають
В своїх сердечних молитвах.

От так властитель пребагатий
Освячував свій рідний лан,
Та повертає з лану до хати,
Як працівник – творець і пан.
І я згадав собі на втіху,
Оцей святий селянський міт,
І злинув там під рідну стріху –
Колиску мрій і юних літ.

Де в дусі нарід процвітає,
Що з добрих родиться натур,
Там, де побожність оживляє
Величність духів і культур,
Що береже мій люд страждальний,
Як непоборну силу й власть,
І той незламний дух моральний,
Йому загинуті не дасть.

Тож не гляди на культу взори,
В країнах скал у тьмі димів,
Де ізбираються потвори,
Для нищення святих світів.
Ти вийшов з золотої брами,
І в темноті лиш ти один,
Сіяєш культом над світами,
В блискучім обряді давнин.

Наділений Господнім даром,
Славетних прадів онук,
Заквітчаний природнім чаром
Своїх степів, гаїв і лук.
Туди літаю я думками
Над пшеницями рідних нив,
Та переспівує з женцями,
Мелодії багатих жнів.

Де величается удавством –
Пшениці золотий убор,
Та усміхається багатством –
Країна життєвих комор.
Преславна житниця Європи,
Красуня Божеських світів, –
Симфонії й пісень уроки,
І море в хвилях колосків.

Де пахне гречки мед чудовий,
А на межі зернистий кмін,
Там, де процесії церковні,
Складають Богові поклін.
Де любим голосом сопілок
Вітають поле пастушки,
Де мегафоном перепілок,
Перекликаються нивки.

Де досвідком співають півні,
Та будиться сільська рідня,
І в раннім молитовнім гимні,
Стрічає світлий прихід дня,
Що вийшов з золотим яснінням
На голубе небесне тло,
І соняшним обмив промінням,
У росах скупане село.

Шумлять пашнів злотисті вуси,
Із батьківських плодючих нив, —
Голосять зрілі плодоноси,
Про прихід хлібодайних жнив.
І грають сталевії коси,
Під тиском кам'яних брусків,
Та перлами спадають роси,
З пашні дозрілих колосків.

Женцями гомонить дорога,
Під небо взносяться кличі,
Бажають помочі у Бога—
Працюючим женцям, женці.
„Дай Боже щастя”! — викликають.
Прогожі трудовим женцям, —
А ті з полян відповідають:
„Та дякуєм! — Дай Боже й вам”!

І з Богом працю починає,
Моєго краю вся рідня,
Що з рідних нив плоди збирає,
В погоді соняшного дня.
Під сонцем грають срібні коси,
Та тнути покоси молодці,
І жнуть дівчата злотокосі,
Золотосяйні пшениці.

За працьовитими женцями –
Кладуться снопики в рядки,
А холодочком вечорами,
Копками криються нивки.
От так селянськими руками,
Зібрався в полю хлібозбір –
Неначе небеса зірками
Копками вкрився ввесь простір.

Кругом на полі панорами
Видніє множество копок,
Що поскладалися женцями,
З дозрілих вижатих нивок.
Куди б не глянув ти очима,
На степ, що тягнеться в безкрай,
Так зазорів полукупками,
Мій хлібодайний, Рідний Край!

* * *

І ось настала возовиця:
Снопів із вижатих полян,
Та накладається пшениця,
В довгенькій вози селян.
А їх вітає рідне поле,
І копами пашних снопів,
Наповнює ущерть стодоли,
Отих трудящих рільників.

Та закурився доріжками,
Землі мілісінький пилок,
За драбинчастими возами,
Що звозять снопики з нивок.
У візників бронзові лиця,
Опалені під сонцем жнив,
І усміхаються дівиці
Із вижатих пшеничних нив.

З усіх сторін вози високі
Вивозять хлібний дар з полян,
І звозять на токи широкі,
Стодол властителів – селян.
Жито –
Руками плекана пшениця,
Дає їм білі калачі, –
І свіжий хліб з нового жита,
Пахтить з селянської печі.

Ось так зібралося снопами,
З мучними зернами стебло,
Та з калачами і хлібами,
В подільське увійшло село.
Тут стало круглими стіжками,
В дворах своїх господарів,
І забіліло між селами,
Продуктом з білих калачів.

Вітайте же степи Поділля,
З багатим виплодом хлібів,
Бо ви одні іші з Трипілля,
Вгощали хлібом чужинців.
Спасли свій люд від стервоїдів,—
Отих звіринних хижаків,
Вказали путь до хлібоїдів —
Правдивих Адама синів.

Бож не казав Господь Адаму,
Щоб пив в раю звіринну кров,
А показав рослинну гаму,
Щоб мав шляхетність і любов.
Тож сам поглянь на зерноїдів:
На птаство, звірину — рибки,
Бож всі вони від стервоїдів,
Є більш шляхетними таки.

* * *

Рістня, що степ вквітчала чаром,
Вбирала зеленню й цвіла,
Зібралася з багатим даром –
Та завітала до села.
Лунають села машинами,
Вторують голосні ціпи, –
Ідуть же орачі з плугами,
Орати скошені степи.

За плугом знов орач спіvas,
Земля за скибою шумить, –
Осіннє сонце думу грає,
А літо бабине летить,
Та на полянах осідає
Своїм шовковим волокном,
І степ осінній покриває –
Сріблистосяючим рядном.

По літі бабинім ступають,
Дрібненьким кроком сівачі,
І на полянах засівають,
Озиме жито – пшениці.
А при дорогах вибирають
Коноплі з полевих долин,
Та з конопель, мов маки сяють –
Дівчата квітами хустин.

Бабуні пільними șteжками,
Ідуть громадою в ліску,
Та повними несуть кошами,
З лісів підпеньки та грибки.
І пахнуть з кухні вечорами,
Аж на поля – до сівачів,
Звішають сівачам смаками:
Смачну вечерю із грибів.

На вечерниці теребіння
Ідуть веселі юначки,
Та з жатого кукурудзиння,
Виймають з качанів стручки.
І в'яжуть косу золотисту,
Співучі сходини дівчат,
Та вішають немов намисто,
Під стріхи виблілених хат.

* * *

От так вінчало рідні хати,
Село вкраїнських рільників,
Що появлялося багатим,
На полі золотих степів,
Де сяє симфонічним чаром –
Мій Край багатства і краси!
О, Рідний Краю! – Божим даром,
Ти обдарований єси!

Співай! – Співай іще орачу,
В осінніх золотавих днях,
Та засівай нову пшеницю –
На рідних батьківських полях.
Нехай зростає під росою,
На чорнім пухові землі,
Щоб грала зеленню весною,
А літом шумом колосків.

Ось над тобою пролітāють,
Пташинні юрми ластівок,
Та милим зором оглядають –
Осінні засіви нивок.
І хоч летять у світ незнаний,
Щоб перебути час зими,
І повернути в край коханий,
Де запах райської весни.

Не лишиться небесна птиця
В смолистих мурах у димах,
А вернеться і загніздиться,
В краю рільничого хлівах.
З землі м'ягенької гніздочки,
Збудує там на сволоках,
І защебече у садочках –
Землі святої райський птах.

Поглянь на білих птиць громаду,
Що вкрили чорних піль доли, —
Оце зібрались на нараду,
Із українських сіл орли.
Це чорногузів рід високий,
З шляхетним зором сторожів,
Що доглядали степ широкий,
Від паразитних шкідників.

По всій Країні, лиш по парі,
Було їх в кожному селі,
Що стерегли врожаю дари,
Своєї Рідної Землі.
Із висоти дахів стодольних
Дивились на поля степів,
Та всяку гадь на нивах польних,
Вбивали шаблею дзьобів.

І від границі до границі,
Своїх же сіл по всім краю,
Шляхетні доглядали птиці —
Орли квітучого раю.
Дзьоби хоч мов мечі сильнії,
Були у бузьків — сторожів,
То не ішли в поля чужії,
І не клювались на межі.

* * *

От так про бузьків розказали
Багато свідків і знавців,
Коли на них орли напали,
Вони вбивали тих орлів.
Піднеслись вище над орлами,
І струнко падали долів,
Та гострими дзьобів мечами,
Вбивали напасних орлів.

Здавалося – це люта птиця,
Що побиває і орлів,
Коли на неї подивиться –
Вони ж святіші голубів.
Під їхнім же гніздом гніздиться
Маленька птичка горобців,
Та великанів не боїться,
Ні їх загострених дзьобів.

Що найсильніших побивають,
Отих шкідливих хижаків,
Та з поля исчистъ забирають.
Мишей, галюк та жаб – вужів.
Всю поганіш шкідників вбиває,
На продукуючих полях.
Та неповинних не займає,
Цей лагідний, моральний птах.

І ось зібрався на поляну,
Перед загрозою зими,
Щоб відлетіти в путь незнану,
Та скритись в пушах чужини.
Під небо взноситься високо,
І в сяйві соняшних світил,
Кружляє колесом широким,
І світитьсріблом білих крил.

Ось так летять широким колом
Аж до кордону чужини,
Та з висоти орлиним зором,
Глядять на лоно вітчини,
Де на широкім сіють полю,
Озиме зерно сівачі.
Сюди ж повернуться з весною,
Оті моральні силачі.

Повернуться в квітучу весну,
У Рідний Край з чужих світів.
Та піднімуть у вись небесну,
Лицарськії мечі дзьобів.
І заклекочутъ на стодолах.
На довгих стоячи ногах. —
Та понесеться клич в просторах.
По зеленіючих полях.

* * *

Вертай! – Вертай, пташино мила,
В цей весняний співучий рай, –
Візьми й мої пісні на крила,
Та занеси у Рідний Край!
Нехай в його же авреолі,
В прийдешній радісній весні,
Розсіються в широкополі,
Із крил твоїх мої пісні.

Нехай паде на рідних нивах,
Моїх пісень рільничий міт,
Та хай зросте в росистих зливах,
І заквітча поля у квіт!
Хай добрі люди позбирають,
Коли ж подобаються їм,
Тоді хай ними заквітчують,
Мій батьківський родинний дім!

А заким вернетесь з весною,—
Пращаєм вас в відлетний час, –
Летіть щасливо до вирію,
І повертайтесь до нас.
А ми пооремо поляни,
Та знов засіємо пашню,
Щоб привітати в час весняний,
З чужин прибувшую пташню.

* * *

Біляві бузьки відлетіли,
І чорнобриві ластівки –
Поорані поля зчорніли,
Та жовкнуть бараболь рядки.
Лише стяжками зеленіє
Озиме жито на нивках,
Та літо бабине літає,
В тонких посріблених нитках.

А навколо – в широкополі,
Куди не глянь – по всіх нивках,
Копають люди бараболі,
В задимлених осінніх днях.
І скрізь іскристими клубками,
Палають ватрами вогні,
Та синіми кадять димами,
В осінні пребагаті дні.

І пахнуть по цілому полі –
В оту осінню пору,
Печені в полі бараболі,
У бадилляному жару.
Що не спечуться так в нічому,
Ні в сковороді, ні в горшку,
Як у бадиллі польовому,
Що бульбі надає смаку.

Ось так у цім краю веселім,
В осінніх коротеньких днях,
Селянський люд з усіх оселів,
Кінчить роботи на полях,
Де тліють ватри бадиліні,
Та сиплять іскри в височінь,
Журавлючки журавлині –
Летять у синю далечінь.

Летять блакитнію горю
У непривітну чужину,
І відбивається луною –
Тужлива пісня: „Кру – та й кру”!
Бринить тужливою струною,
Слідом відлетних журавлів,
Понад осінньою землею,
В теплі бадилляних вогнів.

І гуси сірими стяжками,
По синій вишині отій, –
Летять слідом за журавлями,
У невідомий теж вирій.
Махають з висоти крильцями,
Над полем зораних степів,
І гегаючими кличами, –
Пращають в полі рільників.

* * *

Таке ж осінньою порою,
Прашання з птицею було:
Пташня злетіла до вирів,
А люд у рідне село.
Степи з дрімучими нивками –
Поринули у тихі сни,
Щоб знов збудитися квітками,
В новій симфонії весни.

Родюче поле спочиває,
В спокійній тиші залягло,
Йому тепер до сну співає,
Ним обдароване село.
В ритмічний такт ціпи гуляють,
Немов кують еспанський тан.
На терлицях дівчата грають,
Осінній соняшний пеан.

Зринає голосне дзвеніння –
З ковадла жвавих ковалів,
І мелодійне шарудіння,
Пилок при різьбах пилачів.
Весело скрекотять сороки,
З сільських солом'яних дахів,
А півнів гомінливі звуки,
Лунають з висоти плотів.

Хмарками гайворон літає,
З веселим цвірканням шпаків,
А з гущавин гілляк зринає,
Грайливий вереск горобців.
Собаки виуть, мов фуяри,
Уривним тоном: „Гав та й гав” !
На коминах заводить свари,
Крикливи рід сварливих гав.

Спадає листя вже жовтаве,
На зеленявлі травники,
Там повні гамору забави,
Ведуть веселі дітваки.
Крутіжем вітерець гуляє,
На жовтих деревин гілках –
Високо вгору піdlітає,
Танком у золотих листках.

* * *

Ось так було часом осіннім –
Усе бриніло і гуло,
Коли іще теплом промінним,
Вітало сонце над селом.
Тоді у світлу – теплу днину
Зливалося все в музичний тон,
Що звучно нісся у вершину,
Під неба голубий пляфон.

Та тепла осінь проминає,
А холод близиться щораз,
З півночі міцно повіає –
Сріблисто сяючий мороз.
По молочній іде дорозі,
Крізь ясну, мерехтливу ніч,
Що стелить шлях йому – морозі,
Незліченим сіянням свіч.

Сріблистим інеєм лягає
На піль осінніх килими,
А в білих снах відпочиває,
Вістун близенької зими,
Та з білих снів у роси тає,
Під граючим промінням в дні.
А Михаїл в село в'їжджає,
На сивоглавому коні.

Вітає люд Архистратига
Гостинним святом празників,
~~Д~~обряду церковна книга –
Вторує патронату спів.
От тут по звичаю помості,
З околиці ідуть у храм,
Та всіх – місцеві просять в гості,
В гостинний дім, з церковних брам.

А сонечко все нижче й нижче,
Спадає в зимовий орбіт,
Та близиться все ближче й ближче,
Зима розквітла в білий цвіт.
Неначе панночка біленька,
Іде чорніючим степом,
Та покриває степ злегенька,
Яскраво – білим килимом.

Метеликом летять сніжини,
Неначе цвіт із черешень –
Білійший степ від світла днини,
І видна ніч неначе день.
Сніжинками біліє поле,
А з пільних схилів і горбків,
Стрілою в діл летять гринджоли,
З веселим сміхом юнаків.

В блакиттю зіроньки сіяють,
І сиплять іскри по снігу,
Де швидко сани пробігають,
При скорих коників бігу.
Неначе човники гуляють,
По білім морю із снігів,
За ними в слід дзвіночки грають,
Із вквітчаних кінських карків.

Кругом ритмічним джасом грає,
В мороз настроєний сніжок, —
Дзвінким скрипінням виринає
З-під пішоходів підківок.
А з димарів у вись злітає,
Синяво-срібляний димок —
Під небом над селом кружляє,
В блискучім вигляді хмарок.

У печах хат вогні палають,
В тріскучих іскрах патиків,
Багато думів навівають,
В години довгих вечорів.
Тут бабця гарними казками
Причаруvalа онучат, —
А веретенця ниточками,
Шумлять за співами дівчат.

Тут духа благодать спадає
На християнський чесний рід,
А Писання Святе читає,
Сивоголовий мудрий дід.
Сюди з полян мороз мандрує,
І зимовий несе привіт,
Та на віконнім склі малює —
В мороз убганий — чудо квіт.

Глядиш в вікно по срібних взорах,
Де розквітає чудо-квіт,
А за вікном в зимі – просторах,
Палає в іскрах білий світ.
Сніжинок сяйво мерехтливе
Злітає іскрами – летить,
Через повітря кришталеве,
У зорі убрану блакить!

І крізь вікно в поля вроочисті,
Неначе човником пливеш,
Та ща снігу в красі пречистій,
Мов причарований стаеш.
Стойш на ширині іскристій,
І ловиш звуків зеренця,
В отій симфонії звучистій,
Що грає пісню без кінця.

Де ти не глянеш обротом,
Біліє скрізь – куди лиш глянь,
Лише із сіл жовтавим золотом –
Блишать верхи церковних бань.
А навкруги біліє море,
В іскристім пінненню сніжин,
Що розлилось на рівне поле,
Без скал і втоплених долин.

Лише малими острівцями,
І видніють села і гайок,-
Та мов човен пливе снігами,
Сіравий зайчик у садок.
А у садочку пелюстками
Літає сяючий сніжок,
Та грас іній іскорками,
Із повисяючих гілок.

Над білосніжними садами,
Яскраве небо угорі, –
А там блискучими зірками,
Ідуть небесні косарі.
За світляними косарями,
По синій вишині отій ж,
Із золотими колісцями,
Качається великий віз.

А з воза ангел розсіває,
Пахучий квіт солодких снів,
Та з сіл вечірніх забирає:
Казки бабунь – дівочий спів,
І по вечір'ю від'їжджає.
В нічний тихесенький покій,
А села снами пригортав,
Блаженнатиша – супокій.

А небо світить – не згасас,
В блакитній висі над селом,
І ангел сонних прикривас,
Своїм білісіньким крилом,
А Херувимський хор співає,
Предвічну пісню небесам, –
На срібних санях пройджає,
Святий Отець з небесних брам.

І їде білими шляхами –
Угодник Божий Миколай,
З велиcodушними дарами,
У мій побожний Рідний Край!
В іскристий іній вбрані коні,
І сріблом ковані санки –
Бліскучий сніг на земнім лоні,
А в небі зоряні дзвінки.

В небеснім свіtlі пройджає –
Степів сніжистих доріжки,
Та в тиші ночі заїжджає,
В бліскучі села і садки,
А білі ангели злітають,
Із хат, від сплячих діточок,
Та Божі дари забирають,
Із Миколаївських санок.

І з ним тихенько підкладають,
Під сніжнобілі подушки,
Де в милях снах відпочивають –
Діток побожних голівки.
Над ними ангели чувають,
І з дару Божої руки,
В душевнім квіті накладають,
З небесних квітників вінки.

В віночках ангелів дрімають,
Родин побожних діточки,
А з їх садочків сріблом сяють –
Свят – Миколаївські санки.
А Миколай ступа достойно,
У храм лунаючих пісень
А там хвалу співають гойно,
В його пропам'ятний той день.

Біле сніг в полян – просторах,
І світить небо над селом, –
В солодких снах дріма дітвора,
Під теплим ангела крилом.
А під празничний прихід днини,
Вкладається сніжиста путь,
І піснею нічні години,
Співучі півники поють.

А з ліжка тихо сходить мати,
Щоб не збудилася рідня, —
І крізь вікно глядить із хати,
На прихід соняшного дня.
І бачить небо розквітає
Чудовим пробліском зірниць,
Та явна радість випливає,
Із маминих утішних лиць.

Іде весела від віконця
До люблених кухонних діл,
Щоб спорядити до схід сонця
Для братіків гостинний стіл.
Празничній учті пребагатій,
Ще вчора напекла бабок,
А нині знов запахло в хаті,
З печених в начинці качок.

На столику червоні вина,
Пляшками вставлені рядком,
Що блискотять іскристим плином,
За, пляшковим чистеньким склом.
Багате в аромат пахучий
З порічниковых ягідок,
Що видала земля плодюча —
Приніс ріднєсенський садок.

І пахнуть печива пухнаті
У начинці із конфітур,
Їх наварила рідна мати,
Із овочів своїх культур.
Запахли дари пребагаті –
З плодів найкращої землі,
В смачнім, сочистім ароматі,
У празникуючім селі.

Про все подбала рідна мати,
Під гомін чарівних пісень, –
Іще раз виглянула з хати,
На радісний празничний день.
Колінно – помолилася Богу,
Під ранішнім промінням дня, –
А там далеко – у дорогу,
На празник виїздить рідня.

Раненько по сніжній дорозі,
Летять, мов крилами санки,
Під ними грас сніг в морозі,
І дзвінко бренькотять дзвінки.
Уже з горбочка у долину,
Летять в село до теплих хат, –
Везуть в привітливу гостину,
Ріднісіньких дядьків і тет.

А мати радісно вітає
Гостей – сестричок і братів,
І іній срібний відчіпає,
Із вус, в вусатих козаків.
Таких ось козаків степових,
У гості Миколай прислав,
А в них сріблисті вуси й брови,
Що інеєм мороз вквітчав.

Ось наливає мати вина
Для рідних братіків своїх,
І обіймається родина –
В обіймах радости – утіх!
У радості минає дніна,
На лоні рідної землі,
І кожна гомонить хатина,
У празникуючім селі.

Наповнились людьми святині,
Луна спів з церковних хор.
А сонце по небес вершині,
Іде спочить в нічний ангар.
Та заслонилося лісами,
І зазорів вечірній світ, –
А з церкви Миколай з дарами,
Іде в гостину – до Просвіт.

* * *

Ось так, мов в раю, в Ріднім Краю,
Весело – радісно було,
Коли святому Миколаю
Співало рідне все село.
Коли небесними санками
Він уїжджав у рідний світ,
Коли з небесними дарами
Ходив домівками Просвіт.

I з божественною душою,
Вертає до неба Миколай,
Пройшовши білою землею,
Як обдарив Мій Рідний Край,
Гостинних празників звичаєм,
Що переходить зроду – в род,
Ta життєвим чарусе раєм,
Побожно-вірний мій народ.

Ось тут під вічними зірками,
Пливуть години вечорів,
I за трудящими прядками,
Снується Миколаїв спів!
Співають юначки русяви
При стільчиках своїх прядок,
Ta грають ниточки златаві,
Із кучерявих кужілок.

З хаток селянських спів зринає –
Іній же грає у садках,
А в небі вічний день сіяє,
І не згасає у віках.
А там блискучий хор зірничний
На синьо убраній горі –
Співає сяйвом гимн величний,
Народженій новій зорі.

Отій преславній між зірками,
На синьо-золотій горі,
Що світить вічними свічками,
В вечірньо-святочній порі.
Горить небесними вогнями –
Освічує туземну путь.
Куди з поклоном і дарами,
З востоку три царі ідуть.

Ідуть за світлом показовим,
Що сіє іскри на полях,
Із Сходу трьом царям путьовим,
Звіщає їм небесний шлях.
У чудотворному промінню
Веде їх зірка золота,
У Вифлеємськую ястиню,
Вітати Рождество Христа.

І над Вертепом в ніч тихеньку,
Над вбогим полем пасовиськ,
Та на убогуу стаенку –
З небес зсилає ясний блиск.
Ось тут царі три зупинились,
Де їх вела промінна путь,
Де блиском небеса відкрились –
А хори ангелів поють.

Над лоном вбогої яскині,
Небесне сяйво мерехтить,
Там в яслах же на земнім сіні –
Новонароджений лежить.
Єдиний Син Святого Бога,
Від Духа вроджене Дитя, –
Спасіння хресная дорога,
Ta промінь вічного життя.

Зоріє вічність в чистім полі,
Клячатъ ягнѧта – пастирі,
До осяйної авреолі,
Прийшли з востоку три царі.
Схиливши голови – клякають,
Перед Народженим Дитям,
І дари запашні складають:
Кадило, миро і бальзам.

Цей земний дар зложили Богу,
Царі з восткових країн,
Бо вічного життя дорогу,
Вказало їм Дитя взамін.
Пішли на вічну путь спасіння,
Життям обдарені царі, —
За вічно сяючим промінням,
З небес посланної зорі.

* * *

Князі побожні в Україні,
Почули вістку із новин,
Що в Вифл^еємі у ясцині —
Господній народився Син.
Пішли її Князі Великі,
Під Вифлеємський зореграй,
Та вічного життя Владику,
У Рідний запросили Край!

А в Україну Божа Мати,
Господнє привела Дитя, —
І прийняли селянські хати,
Духовне вічності життя.
Обняв любов'ю Син Господній:
Трипільців, скитів і полян,
І заяснів в красі народній,
Свободо-любний край селян.

Прославилась рідня велика
На лоні пребуйних степів,
~~Богом~~^{Богом} прийшов з небес Владика,
На просьбу лицарів – князів.
І від воплощеного Бога,
Розквіт життям Мій Рідний Край, –
Зітліла смертности тривога,
Бо заблистів життєвий рай.

~~Українські~~
Повстали храми величаві –
~~На лоні рідних ось~~ На лоні рідних ось степів, –
Побожний люд в державній славі,
Пишавсь під проводом князів.
Розквітли Божеські святині
В блискучий золотавий квіт,
І волю – славу в Україні,
Тримали в сяйві сотні літ.

На вишині – у шаті синій,
Зі срібним поясом Дніпра,
Сіяють вічності святині,
Благословленного добра.
Цвітуть верхів'я золотії
В столиці лицарів-князів,
І промінь вічної Софії,
Блищить крізь темряву віків.

Династій славляться віками,
Столичні храми над Дніпром,
І золотавими верхами,
З-за золотих сіяють брам.
На синьо-золотій вершині,
Стоїть Владик побожних храм,
І світить вічністю. І нині
Стає ще пострахом катам.

Зоріють Божеські святині
Промінням вічного життя,
Що з Вифлеємської яскині,
Господнє принесло Дитя.
Та прийняли вкраїнські хати
Дитяти Божого любов,
А край селян Господня Мати,
Взяла під зоряний Покров.

Під Богородиці Покровом,
Та вічним сяєвом небес,
І за Христовим вічним словом,
Мій Край духовістю воскрес!
І увійшов в життя співуче,
В обіймах земного раю,
Де поле рідне – всеплодюче,
Сільську голубило сім'ю.

Сім'я, що на землі плодючій
Плекала життєвий нектар,
Щоб привітать віки грядучі,
В душевний одягалась чар.
Монастирі, собори, лаври, –
Розквітли в золотих квітках.
А дзвонів голосні літаври,
Бриніли вічністю в віках.

Над Києвом золотоглавим,
Святий Архангел Михаїл,
Господньої пильнує слави,
І княжих вікопомних діл.
В столиці Льва – Святиня Юри
Знам'ям сягає небеса,
І подивом архітектури –
Блишить Почаївська краса!

І рине до небес з уклоном
Молитва щира – ген із dna,
Та квітне під небес законом,
Життям обдарена душа,
Що лине в життєві простори,
Під сяйво зоряніх світів,
Там вічних прадідів собори,
Народний посилають спів.

В країні славній, християнській,
Під світлом божих свічників –
Погасли звичаї поганські,
Бож культ Христовий засянів.
Принцеса славної Геллади,
І князь святий Володимир,
Рідню вкраїнської громади,
В Різдвяний оповили мир.

Князі Вкраїну охристили
Над вічним берегом Дніпра,
Та свіtlі звичаї розвились,
Із миродайного ядра.
Для вічного буття Вкраїни,
Господь Спасителя послав,
Щоб не скотилася в руїни –
Духовістю її обняв,

В побожні села України
Зсилає Бог небесний дар,
І всі її святочні днини,
Вквітчаються в душевний чар.
Бліскуче життєве проміння
З небесних зоряних вершин,
Приносить людям мир – спасіння,
Ta гріє душу до глибин.

Родина радістю багата –
Оце ж життя найкращир чар,
Тому вкраїнська кожна хата,
Приймає з неба Божий дар.
Нехай же в тебе він святкує,
Як життєвий побідний меч,
Що при кінці затріумфує –
Над злом і тьмою порожнеч.

Душа твоє життя тримає, –
Ракетами її не вбити,
Вона ж із мертвих воскресає,
І атом духа не спалить.
І пекло не здола народу,
Де дух безсмертям гомонить,
Бож в нім життя твоєго роду,
У непоборності лежить.

Твій люд, що не скорився тілу,
Яким владіє Ірод – змій,
На суд Господній стане сміло,
По катастрофі світовій.
Отой побожний в Ріднім Краю,
По смертнім сконі сатани,
Засяде в миро-любнім раю,
На вічних прадідів лани.

Де не загинув дух народній,
Там процвітас все життя,
Що дав його закон Господній,
Для людського ось там буття.
Як Божий Син тебе поставить
На суд по правій стороні,
Тоді тебе життя прославить,
На Рідній Батькійській Землі!

Де більш зі згарищів не зрине
Потвор всесвітньої злоби,
В приреченні вогні загине,
З кінцем проклятої доби.
На ліву сторону – прокляту,
Зійдуть за ним його раби,
В пекельну впавши паш-палату,
Розложені тіла юрби.

* * *

Летить у даль душа крилата
Зі спомином про тихий рай,
Коли з віків Різдвяні Свята,
Зближаються у Рідний Край!
Там знов русявії дівчата
Із милим співом колядок –
Вквітчають образи у хаті,
Їх власним виробом квіток.

Святочним квітом убирають
На білих стінах образи,
Які життя охороняють,
Від зла і всякої грози.
Святі з ікон глядять віками,
Ласкавим поглядом очей,
І життєносними дарами
Твоїх наділюють дітей.

Тож убирай святі ікони
На білих стінах рідних хат,
Та Божеські шануй закони –
Під зіркою Різдвяних Свят.
Куди несе подарок вічний
З небес Господнес Дитя,
І оживає дух дідичний,
Що правнуків веде в життя.

На Україну дар багатий,
Несе з небес Господній Син,
Там традиційно рідні хати,
Вітають ніч – Його Родин.
Так, як давно в нічній ясніні
Під сяйвом ясної зорі, –
Поклони дали Цій Дитині:
Царі, ангели, пастири.

Не знищити ганебній смерти
Великої рідні гніздо,
Бо не такій родині вмерти,
Де дух відроджус Різдво.
Воно приходить в Україну
В біленької зими порі,
І смерти чорної руїну,
Змиває сяєвом зорі.

І сходить з неба Дух владичний,
В сильних огненних язиках,
Та скріплює звичай дідичний,
В побожних правнуків хатах.
Де появиться лиш Владика,
Отой Небесний Дух Святий,
Там вічна радість превелика,
Життям наповнює людей.

* * *

Відходить в тінь робоча днина,
Заходить сонце за обрій, —
Паде рожевая куртина
В блискучій рамі золотій.
Збирається уся родина^{*}
З прекрасним звичаем своїм —
Господнього вітати Сина,
В тихенікім Вечорі Святім.

На прихід Вечора чекає,
І крізь чистеньке скло вікон,
Утішним зором споглядає
В небесний зоряний пляфон.
Глядить по просторі небеснім
В блакитній висі угорі,
Чи не видать на небі яснім –
Сіань Різдвяної зорі.

Зійшла на небі осяйному –
Різдвяна золота зоря,
І у покрові сніговому,
Заграла іскрами земля.
Розквітли пробліском дзеркальним
В звисаючих гільках садки,
Немов лямпади склом криштальним,
Льодом виблискують гілки.

Там в білих пурпурах ялинки,
Сидять на сніжних килимах, –
Над ними взносяться сніжинки,
У бліскітливих іскорках.
Усе іскриться і палає –
В повітря чистім мерехтить,
Блаженна тиша все вкриває,
Лиш дух святочно гомонить.

Обнятий люд спокоєм шасним
Під зіркою Різдвяних Свят,
Вбирає звичаєм прекрасним –
Приміщення рідненьких хат.
Коли з'явився блиск зірничий,
І завітав святочний дух, –
Несуть до хат снопи пшеничні:
Пахуче сіно і дідух.

На стіл кладуть пахуче сіно,
Снопи пшеничні на лавки,
А дідухом – дітвори гроно,
Встеляє втішно долівки.
А стіл сестричка застеляє
Скатертью в квітнім вишиттю,
А мати калачі вкладає:
Воскову свічку і кутю.

Миски встеляє для присутніх
На Свят-вечірному столі,
Та ставить теж і для відсутніх,
Що в небо відійшли з землі.
Відсутніх предків запрошає
До столу їхньої сім'ї,
І дух прадідний засідає
При вічному столі рідні.

Тут вічністю сіяють свічі –
Різдвяним світлом на столах,
А вся рідня у той Свят-Вечір
На рідних стала дідухах.
І в миросну нічку ясну,
В блискучо-сяючих світлах,
Полинула у вись небесну,
В своїх душевних молитвах.

А небо брами відкриває
Великій же рідні мольбі,
Що з мільйонів уст зринає,
У хаті кожної рідні.
І чують небеса святії
Великого народу глас,
І посилають мир Месії –
Дитятку зшедшому з небес.

Палають свічі – грають зорі,
Співають хори в небесах,
І роздають батьки просфори,
При торжествуючих столах.
А за столом – у квітах хати
Сіда рідня на лоні лав,
І Свят-Вечерю ставить мати,
Зготовану з дванадцять страв.

Благословляє дід старенький,
Онуками засівший стіл,
І обіймає дім рідненький:
Душевна радість, Бог і мир!
От тут, де в небі зорі грають,
Над вічним батьківським краєм,
Де рідні пастирі співають
Про невмирущий Вифлеєм.

Де радується сніп пшеничний
Своїм всеплідним же зерном,
Що на столі в куті дідиній –
Пахтить із маком і медом.
Засіяв небо хор зірничний
Над торжествуючим селом –
Лунас пісня: „Бог Предвічний”! –
Під рідним батьківським вікном.

В хатах родини торжествують,
Навколо хат ширіє степ,
Колядники путешествують –
Несуть звізду, несуть вертеп!
Доріжками дзвіночки грають
В блаженнійтиші у ночі, –
До родичів сини в'їжджають,
Везуть святочні калачі.

Прийшовши доні з калачами, –
Вертеп внесли колядники,
І сіли доні біля мами,
Біля вертепу діточки.
В вертепі Божої Родини
Схилились вбогі пастирі,
А трьох царів блищасть корони
Під світлом Божої зорі.

А навкруги – по Ріднім Краю,
Що в білий одягнувсь жупан,
В вечірній тишині лунає
Різдвяний колядок пеан.
І чарував синів Вкраїни
Отой Різдвяний вічний спів,
Що із небесної вершини
Зійшов до храмів прадідів.

Ось чуєш, як кругом лунає
Прадавня коляда без змін,
І серед ночі дзвінко грає,
Різдвяний прадідівський дзвін.
І на Всеношню закликає
Його подзвіння нічний зов,
І ніччу нарід поспішає
До ясно сяючих церков.

Зійшовся нарід у святині,
Та колядує в тиху ніч –
Дитятку Божому в яснині,
Під зоряним сіянням свіч.
Тут вічний Бог – в Особі Сина
Прийшов спасти свій народ ввесь,
І колядує Україна –
Месії, що зійшов з небес.

При коляді розквіт світанок
В рожевий осяйний цвіток,
І в тишину Різдвяний ранок
Зійшов по співах колядок.
За ним блискуче сонце сходить
На синьо-промінiste тло,
А з ним у Рідний Край приходить
Велике – радісне Різдво!

З яскравим сонцем проміністим
Зійшло у Рідний Край Різдво, –
Тридневним празником вроочистим,
В обійми взяло все село.
По всім просторі України,
У тій блаженній стороні,
Заграли гимн Різдвяni дзвони
У божественній тишині.

По всій широкій Україні
Бринить симфонія віків,
Від віковічної яскині
Лунас в даль безсмертя спів.
Туди прийшли царі з поклоном
Вітати Божеське Дитя,
І повертаються з законом,
Щоб з Богом вести все життя.

* * *

Святкуй закони невмирущі,
І древній батьківський звичай,
Та з ними йди в віки градучі
Крізь хлібо-дайний Рідний Край!
І не дивись на моди чари,
Чим злобний гном труїть світи,
Бо не ідеями потвори
Тобі в наземний рай прийти

Лиш там, де вічний дух народний
Різдвяні торжествує дні,
Там не зведе обманець модний
Рідні в пекльній вогні.
Якщо з моральної постави
Тебе не скине світський хам, —
До вічної дійдеш ти слави,
І золотих прадідних брам.

Тож не дивись на світ пихатий,
Що в модних розквіта квітках,
Чим до загину Ірод клятий,
Дітворі стелить згубний шлях.
Отой обманний лже-предтеча,
Що дух затроює в родин, –
Бездушний люд – то порожнечा,
Нудне існіння і загин.

Не смертні моди святкувати,
Що вносять владарі злоби,
Щоб світ для Ірода придбати,
Від тупоумної юрби.
Тобі ж до неї не пристати
На чужо-хлібні жолуби, –
Твоя ж країна – хліба мати,
В обіймах Божої любви.

Не дармоїдство ти лукаве,
Не злобний рабівник меткий,
Що увійшов в чужі держави,
І поїдає хліб чужий.*
Та вже останки доїдає
З усього земного добра –
Вогнем руйнуючим палає
Із пащи лютого звір'я.

Коли довівши світ до змори,
Що грозить обмалю харчів,—
Несамовита лютъ потвори,
Скргоче з атомних зубів.
Чи по такій дорозі модній,
Він заведе в модерний рай?
А чи не в пропасть і безодні? —
Над цим сьогодні вже гадай!

Іди за вказівками Бога,
Голоту Ірода минай,
Бо смертна у колгоз дорога,
А вічна у Родинний Край!
Там Богом вложені закони
Родину у життя ведуть:
Христос, Різдво, і рідні дзвони —
У вічність прокладають путь.

Там засівають власне поле
Твої рідненькі сівачі,
І не минаються ніколи —
Свої біленькі калаачі.
Тож власним хлібом можеш жити,
Що продукує Рідний Край,
А дурисвітство залишити,
Що вводить світовий шахрай.

Бо бач – життя не процвітає
З його погубної рідні, –
Де демон молодь розкладає,
І гріє атомні вогні.
Захланним оком споглядає
На перелюднені світи,
І вбивчі пляни укладає,
Для злобно-дідьчої мети.

Минай ті зборища звір'ячі,
До царства смерти не вступай, –
Твої ж віки – роки грядучі:
Свій власний хліб, і Рідний Край!
Там засівають хлібороби
Свої улюблені поля, –
Колосся квітне, мов оздоби,
Шумить плодючая земля.

Мов золотисте море грає,
Так споконвіку – з року в вік,
Де вічно сіянням стрічає
Новий сівач новенький Рік.
Прадідним звичаєм до хати,
Іде потомок молодий,
Щоб хліборобам побажати –
Врожайності у Рік Новий.

Ось бачиш, як з новеньким Роком
Ідуть і сіють сіваки, –
Це ж народ твій, що юним кроком,
З Нових Років, іде в віки!
І чи ж не любо подивляти
Прадідний звичай в Рік Новий,
Як входить хати обсівати,
Сівач твій – вічно молодий!

Де по традиції дідичній
Ідуть потомки – сівачі,
Там не минаються пшеничні:
Свої біленькі калачі.
Щорічно хати обсіває
Новий сівач в новенький Рік,
Та все врожайності бажає,
Щоб краще родилося щорік.

Родися, сійся – промовляє:
Пшениця, жито і овес,
Хай колоситься – процвітає,
Під соняшним теплом небес.
Та, щоб велась у вас маржинка,
І курочки неслись у вас,
Та щоб товста була Оленка,
Богдан, Данило і Тарас.

* * *

Ось так у батьківській державі
Сини стрічають сівачів,
Що по своїй традиції славі,
Зерном вітають рільників.
Ось бачиш, як вінчають хати
Онуки рідні – сівачі,
Яким в сім'ю вкладає мати –
Обарінки і калачі.

I не минаються біленькі
У хаті неньки калачі,
Де обсівають в Рік новенький,
Свої рідненські сівачі.
Як любо подивитись оком
На юних сівачів отих,
Що в хату йдуть з новеньким Роком,
З насінням зерен золотих.

Що в Ріднім Краю виростають
На полі запашних степів,
І знову хлібом наповняють –
Комори трудо-сівачів.
Дивись, який це розумненський
Той молоденький чоловік,
Що по традиції старенській,
Крізь Рік Новий іде у вік.

Тож сій степи же України,
З полян прадідних не сходи,
Якшо загине цар руїни –
У квіті свій Рідний Край вбери!
Тобі бажаю тої днини,
Щоб раєм став твій Рідний Край, –
Тобі сівачу так співаю:
Пошли же щастя – Боже дай!

З далечини тебе я бачу,
Як в рідну хату ти ідеш,
І в руку зграбну молодечу
Зернятка золоті береш.
Тож засівай зерна багаті
Сівачу вічно молодий,
Нехай віtas в рідній хаті –
Твій вікопомний Рік Новий.

* * *

Надією людей втішає –
Обсіяний новенький Рік,
А Богоявлення віtas,
Над водами чистеньких рік,
Що по біленькому степові
Пливуть у срібних стъожочках,
І до охрищення Христові,
Льодом криштальним стелять шлях.

Вода з джерел струмую чистих –
У кришталевих берегах,
В потічках льодових іскристих,
По білосніжних килимах.
Потічки в граючій мережі
Пливуть крізь кожнєс село,
Та по степів сніжистім лезі,
Спливають у Дністер – Дніпро.

В іскристім полі сніговому,
Над сріблом сяючих річках –
Богоявленію Святому,
Празничний прокладають шлях.
Ось вийшли юнаки вкраїнські,
І на потічках срібляніх –
Статуї ставлять Свят-Йорданські,
З криштальних плитів льодових.

Засяяли хрести льодові
На сніжнобілих килимах,
В гілках зелених смерекових,
У різнобарвних квіточках.
Ось так вквітчав народ селянський
Потічки під льодовим склом,
Щоб празник привітать Йорданський
За Рідним Батьківським селом!

Там на освяту вод чекає
Твій люд у настрою святім,
І хрестиками убирає
Свій стародавній рідний дім:
Віконця хат, плоти і брами,
Потічки й церква пресвята,
Прибралися святочно хрестами,
У день охрищення Христа.

На води рік зійде Владика,
Святого завтрішнього дня, –
Його вітатиме велика
Вкраїни райської рідня,
Що величнім піде походом
На ріки чистої води,
І рідним обійме народом –
Річок вкраїнських береги.

А днесь – у Вечорі Святому,
Співучі зібрання дівиць,
Ідуть до батьківського дому,
З святочним хором щедрівниць.
Лунають щедрівки вкраїнські
Дзвінким сопраном і альтом,
В морозній тишині Йорданській,
Під хрестикованим вікном.

Зійшли щедрівки з миром нічки
Під сяйво ранішніх яснінь, –
Проміння обняло потічки,
І забринів Йорданський дзвін.
Ось засіяли іскорками
Вкраїнські ріки чистих вод, –
Відкрилися церковні брами,
І до святынь ввійшов народ.

З церковних брам на води чисті,
Під дзвонів граючих орган,
Ідуть процесії вроцисті –
Вітати радісний Йордан.
За хоругвами та свічками,
Іде рядами ввесь народ,
Із водоносними збанками
Набрати з рік свячених вод.

Народ громадою цілою
В морозні увійшов сніги,
І велилюдною дугою
Обвів джерельні береги.
А над свяшеною водою
Схилились хоругви Святынь,
І Дух Святий понад рікою.
Явився в виді голубинь.

Христос хрищається – співають
Дяки і хори шедрівниць,
Священики хрести вкладають
До срібних льодових криниць.
І освятились в Божім ранку
Річки чистісінських водиць
Та занурились в воду збанки
До освятаючих криниць.

Із берегів до вод іскристих
З посудою припав народ,
Та до посудин водоносних,
Священних наливає вод.
І зі свяченого водою
Під дзвонів звук Йорданських Свят
Пішов скоренькою хodoю
До радістю сповитих хат.

Побожний люд води святої
Приніс до рідного села,
Та проганя із хат своєї –
Усякі види духів – зла!
Втікає з хати зло немиле
У свій призначений загин,
Перед колоссяним кропилом,
Що розпиляє святочний плин.

Онук несе калач білењький,
За ним іде отець і син,
Кругом обходять дім ріднењький,
Співаючи Йорданський гимн.
Ідуть поважною ходою:
В хати, стодоли і стайні,
Усе свяченою водою,
Освячують в Йорданськім дні.

Свяченою водою вмилисъ
Народу рідного доми,
І благодаттю наповнилисъ
На білих килимах зими.
Та у криштальному уборі –
Свята вода на цілій рік,
Стойть захована в коморі,
Як охорона: меч і лік!

На ширині цілого краю
Родина кожного села,
З свяченою іде водою,
Та проганає духів зла,
Від миролюбної родини
Її трудящих рільників –
Хлібами вкритої Вкраїни,
Що грас шумом колосків!

Там де пливуть річки блискучі
В дзвінкий Славути водограй,
По батьківській землі плодючій,
Крізь процвітаючий розмай.
Над ним росиночки святії
Уносяться під зореграй
Й падуть на пашні золотії,
Що їх ростить Мій Рідний Край!

Пливіть, пливіть – свячені води
По квітних батьківських полях,
І зрошуйте ~~укр.~~ квіт природи,
На розквітаючих степах,
Де Божа благодать спадас,
І оживляє людський дух,
Якого пекло не здолас,
Ліні антихриста обух.

Живи душа життям народнім,
Бо життєвою ти сси,
Лілеє в квітнику Господнім,
На лоні райської краси!
Радійте ж раем водоноси,
Освячених Йорданських вод,
Нехай падуть небесні роси
На вас – охищений народ.

Радійте сівачі весною,
Вже сплинули з полян сніги,
Кропіть свяченою водою:
Насіння, борони, плуги,
Та сійте пашні многотраві
На оживляющи поля,
Хай в життєвій розквітне славі
Плодюча Батьківська Земля!

Зростайте пашні зеленяви –
Зеленим килимом рясним,
Вквітчайте гай, сади вишневі,
З травневим квітом запашним.
А ти радій Мій Рідний Краю,
У квітах – зелені пашниць,
Бо вже до тебе із вирію,
Летять співучі хори птиць.

Повітря мерехтінням грас,
Перлинни рос сріблять пашню,
Садок квіточками вітає
З чужин прибувшую пташню.
Промінне сонце огріває
На земнім лоні квітний рай,
І люд гостинністю приймає –
Свівучих птиць у Рідний Край.

Що з пильним зором пролетіли
По тепло хвалених краях, –
Та повернули – не осіли,
В далеких і чужих світах.
І хоч чепурнії дільниці
Прикрасами всміхались їм,
То в них не сіли райські птиці,
Та повернули в рідний дім.

Вернулася у край зелений
Співуча Божая пташня,
Де оживляє рай весняний
Квітками убрана рістня.
В квітучу весну України
Вернулись співаки її,
В квітучі запашні поляни:
Ліси, садочки і гаї.

Засіли хори соловейків
З великим збором співаків,
На квітні кущики біленькі:
Лісів, садочків і гаїв.
Унісся в висі проміністій
Над зеленію пашних полян –
Співучий жайворон небесний,
Співаючи весні пеан!

Дзвінка оркестра перепілок
В тихеньких майських вечорах,
Заграла голосом сопілок
На зеленіючих полях.
Засіла на землі плодючій,
На зеленявих килимах,
Де сяють перли рос блискучих
На хлібодайних травниках.

А у розмаєнім подвір'ю,
Рядком на висячий шнурок,
В блискучім трикольорнім пір'ю.
Засіли хори ластівок.
Сидять рівнісінським рядочком
Всіма улюблені пташки,
І мелодійним голосочком –
Щебечуть милі пісоньки.

А на стодоли господарські,
На довгих і сильних ногах,
Став у поставі генеральській,
Степів вкраїнських лицар-птах.
Поклав довжезний дзюб на спину,
І з білоперого плеча,
Підняв наструнко у вершину,
Своєго довгого меча.

І глянув в небеса ласкаві
Шляхетним поглядом яснім,
Та в честь небесному Творцеві,
Покірно відспівавши гимн,
Що залунав побожним звуком
По розквітаючих полях,
Та пригадав усім гадюкам –
Караючий смертельний страх.

* * *

Ось так обсіли край коханий
Співучі хори райських птиць,
І заспівали в час весняний,
З його розмаєних дільниць.
Усюди птичий спів лунає:
В полях, лісах, гаях, садах –
З усіх сторін тобі співає
Небесну пісню Божий птах.

Отам, де люд твій пашні сіє
На любих батьківських полях,
І співом рідних птиць радіє
У запашних весняних днях.
Колиселі обіймають
Розквітлі в білий цвіт садки,
А поле зеленню вкривають
Пашні зростаючі стрілки.

Листатим лотосом жовтіють
Річок убраних береги,
А ген ромашками біліють
В зелених килимах луги.
Усе розмаєне – квітисте,
Небесне сонце золотить, –
У сяєві повітр'я чисте
Хитається і мерехтить.

В квітучі ясні є багаті,
Вквітчався в шати земний рай, –
Ось так збирається вітати
Велике свято Рідний Край!
В пахучій красоті квітіння,
Під рідної пташини спів,
Твій люд вітає Воскресіння –
На лоні запашних степів.

Вітає світле Воскресіння –
Душевним, радісним життям,
Твоє безсмертне покоління,
Що з золотих виходить брам.
І йде дорогою спасіння
По встелених життям полях,
І за духовим Провидінням –
В нові віки встеляє шлях.

Де Воскресіння з кожним роком
Вітають чесні земляки,
Там покоління вічним кроком
Іде в нескінчені віки.
Ось там з чужин я глянув оком
На Рідний Край і людський вік,
Та бачу там красу з уроком,
Що обіймає Божий рік!

Усі чотири пори року
Пройшов по рідному краю,
І землю батьківську широку,
Побачив в образі раю,
Якого більш земля немає
Серед своїх природних чуд,
Життя там квітне – процвітає –
Живе міцний селянський люд.

Де медодайними цвітками
Пахтять чаруючі садки,
І музикальними крильцями
БриняТЬ працюючі бджілки.
Де ягідками та грибками
Приваблюють сади – гаї,
Де чародійними піснями
Чарують райські солов'ї.

Де золоте колосся сяє
З блискучих росами степів,
І хлібним благом засипає,
Комори славних рільників,
Що хлібні пашні засівають
В улюбених весняних днях,
Та життедайний плід збирають
На обдарованих полях.

Де промінистими зірками
Палає небо над селом,
Де золотавими верхами
Свічіють храми над Дніпром.
Ось там пливуть струмочки чисті
Крізь розквітаючий розмай,
І води в чистоті іскристій,
В Дніпра зливають водограй.

Де світять зірочки яскраві
В сади вишневі коло хат,
І сяють коси золотаві,
Співучих радісних дівчат,
Що у садочках між квітками –
Чарівні думи гомонять,
Їх мила усмішка струмками,
Пливе з голубих оченят.

Де мелодійно грають дзвони
У божественній тишині,
І храмів золоті корони
Блищають у синій вишні.
Туди пісень прерізні тони
В повітр'ю чистому пливуть,
У далечінь, без перепони –
Блакитні крилоњки несуть.

Понад квітучими садами,
Де любо хрущики гудуть,
Понад плодючими степами,
Де пашні росами цвітуть.
Ось тими квітними шляхами
Красунів пісоночки пливуть,
А небо світлими зірками
В блакитній висі стелить путь.

Де росів перлами сіяють
Полян зелені килими,
І медний запах навівають
На люду райського доми.
Цвіток медових пахнуть плині
На лоні земної краси,
Де мед плодючії рослинни
Беруть з небесної роси.

Де гуркотом хмаринка грає
Під шумом водної снаги,
І барвами веселка сяє
В пів колі світлої дуги.
Доші, мов перлами спадають,
І наповняють береги,
А срібні мжички покривають
Пахучі цвітами луги.

Де шлях чумацький проівітає,
І золотить небес судно,
В якому місяць випливає
Під прозористе вікно.
Та крізь віконце споглядає
Бліскучим оком свічників,
І дух поета викликає
Під зоряній небесний спів.

І лине дух під зорі ясні
На синьозолоті моря,
Де світить у красі небесній
Його улюблена зоря,
Що над землею, мов комета,
Небесним огњиком летить,
Та з духом земного поета,
Кружляє, грає і зорить!

Де колискову пісню грає
Насонна музика жабок,
І любо нарід засинає
Під співом жабних пісоньок.
А чиста нічка укриває
Повітр'я свіжого рядном,
І мирна тиша пригортася
Селянський люд блаженним сном.

Ось так твій люд відпочиває
В чаруючих солодких снах,
Аж поки небо засвітає,
І заспіває ранній птах.
Аж поки сонця світлі лучі
Введуть на небо ясний день,
І збудять люд пташки співучі –
Концертом ранішніх пісень.

Де простеля в полях плодючих
Пашня колоссяний обрус,
А срібна мжичка з хмар блискучих
Кладе по нім перлини рос.
Над полем жайворон злітає –
Співає в синіх небесах,
І цвіркунів музика грає
На золотавих колосках.

Де пастирів на срібні трави
Виводить в поле світлий день,
Та в небо синьозолотаве
Пливуть мелодії пісень.
Кругом симфонія зринає
З посріблених росою лез,
Там світлі іскри засіває
Промінне сонечко з небес.

Виходить люд на рідні ниви
В обійми сяючих степів,
Під росяні – промінні зливи,
І многозвучний птичий спів.
На рідному працює полі
У соняшний погідний день,
На ширині святої волі,
Серед розмаю і пісень.

По життедайнім ріднім полі,
У хліборобській стороні,
Селянський рік несуть поволі
Нескорені годинам дні,
Бо натхненням вкриває душу
Різноманітність в кожну мить,
І заслоняє мертву глушу,
І в пропасть день не пролетить.

Де чарівною довжиною
В квітучім полі сходить рік,
І мелодійною струною
Бринить життям селянський вік.
В квітучій вольності широкій
Понад пшениць златавий лан,
Летить в симфонії високій –
Життя селянського пеан.

Там різnota в обіймах днини
Довжить це земнес буття,
З чого збирає дух людини
Нектар для довгого життя.
Душа напоєна красою
Живучих квітів і пісень,
Бринить струною життєвою
Крізь благодатний довгий день.

Де не злітає, мов стрілою
Одноманітний день глухий,
Що тягне в пропасть пустотою,
Закувши тъмою вік людей.
Лише бездушність вік стинає
З матерії пустої плеч,
І вік стрілою пролітає
В глуху безодню порожнеч.

Та не летить у вир стрілою
Душа трудяща рільників,
Де оживляє різногою —
Господній день красу степів.
Народ упосений красою,
Що душу убирає в чар,
Під небо взноситься душою,
Звідкіль сприймає Божий дар.

Де золотими колосками
Чарує рідних піль краса,
І віковічними зірками,
Зоріють Божі небеса.
Між колосками й небесами —
Пливе живучості потік, —
Душі безсмертної устами,
Життя спиває чоловік.

Побожний люд на райськім лезі
Хвалить всетворчі небеса,
І п'є симфонію поезій —
Хіба ж то не життя краса?
Де дух над тілом володіє,
Та осолджує роки,
Де люд безсмертністю радіє
В мандрівці — в безвісні віки!

Де дух з небесної вершини
Бере закони для життя,
Там люд з моральністю родини,
Іде у світле майбуття.
Народ твосії України
В побожний оповився міт, –
Гостинністю в красі людини,
Пишається на всенський світ.

Де люд побожний процвітає
Душевним пробліском рідні,
З законом Божим поспішає –
В майбутні віковічні дні.
Той, що на полі квітняному
Стойть посеред всіх світів,
І в небо Богові Святому,
Народний посилає спів.

Де розвивається з давнини
Державний культ святих князів,
Де вкрили вічність України –
Могили славних лицарів,
Що за Христову дану віру,
Боролись на своїх степах,
І для святого люду миру,
Найкращий прокладали шлях.

Де славні родились Гетьмани,
Лунала слава і про Січ,
Де з краю лицарі мечами
Наїздників гонили пріч!
Народ прозваний рільниками,
Що полюбив земельний пай,
Ставав завзятими борцями,
І боронив свій Рідний Край!

Та сіяв пашні золотаві –
Став житнецю він світів,
Та слав небесному Творцеві
У небеса похвальний спів!
Зі злом боровся він віками,
Щоб не понищило краю,
І непідкупними князями –
Вкраїну звеличув свою.

Прадідне всеплодюче поле
Вкривалось зростами пашниць,
Мов золоте хвилясте море –
Шуміло колосом пшениць,
Багатством сяючі убори
Твоєї видної краси, –
Ta щé зайдú в твої комóри,
Хай подивлюсь, що в них єси?

* * *

Відкрились входи підземельні,
І видно глину – не ґраніт,
Та з неї же доми цегельні
Побудував би цілий світ.
По будівничому привіллю
З цеглин найкраща будівля –
Оце ж для тебе у підпіллю,
Тримає рідная земля.

Коли загине цар руїни,
І стане воля Вітчини,
У дім повернуться з чужини,
Її блукаючі сини.
Та на просторах України,
На розквітаючі лани,
З бронзової поставлять глини
Прекрасні вільлі і доми.

Дахи хатів зависочіють
У розквітаючих садах, –
В цегляній красці зяєніють,
На скомасованих полях.
Як завіта правдива воля,
Зійдуть із трону тумани,
Тоді возьмуть в управу поля.
Твої розумнії сини.

Ввійдуть у земнії комори,
І з них візьмуть глинястий пай,
Матеріал же на будови,
Та вібудують Рідний Край!
З бронзової збудують глини,
Що є найлегша в вирібні,
Лиш оформити в цеглини,
І випалити у вогні.

Іду коморами підпілля,—
Дивлюсь — написано: „Домбас”,
Ох, скільки ж тут лежить вугілля,
Оце ж для випалу якраз.
Ним випалиш цегли бронзові
Для гідних подиву домів,
Якщо тебе в нищівній змові,
Не знищить дармоїд світів.

Та повертаю в бік противний,
І чую шепіт запашний, —
Оце шепоче газ підземний,
Що грів би будівлі людей.
Лиш провід твій, щоб був розумний,
І господарити зумів,
Щоб взяв у труби газ підземний,
І запровадив в піч домів.

А дальше вложені рядами,
Руди залізної пруги,
Ти б з неї виробляв віками:
Вози, машини і плуги.
За зложем сталі, світить золото,
Цина і срібло та манган,
Що в тебе днесь краде голота –
Наїздник, злодій і тиран.

Під чорноземом хлібородним
Лежить дзвінких металів дзвін,
І дзвонить голосом народним.
Що найбагатший в світі він.
Народ, що на землі чудовій
Пшеницею вкриває лан,
То що не хоч – бреши по слові,
То він таки правдивий пан!

Бо все своє у себе має:
Пшеницю, цеглу, газ, метал,
І плин лічничий випливає,
З комор на квітний п'єсталь.
Помпують мінеральну воду
Джерельні крані до криниць,
Для працьовитого народу.
В обіймах золотих пшениць.

В купальні же пливе споруди
Лічнича мінеральна теч,
І оживля лічничі руди,
Славетних лікувальних черч.
Тут зболені приходять люди,
Щоб різні болі усмирнить,
Тут легко віддихають груди,
І люд здоров'ям гомонить.

Та пахнуть плини сірчанії
З підземних сірчаних криниць,
Що вносять теж лічничі плини
В басейн лікуючих дільниць.
Та інші отвори джерельні
До верхніх земляних криниць,
Помпують плини мінеральні –
Здоровий напиток водиць.

Із цебринової криниці,
Де світиться водою дно,
Неначе з райської живиці
П'єш оживляюче вино.
Та не збираюся хвалити
Здорову воду у словах,
Але ніде тобі не пити
Води такої у світах.

Ось так з коморів України
На верхній квітяний ручай,
Здорові випливають плині,
І оживляють Рідний Край!
На пашні хлібні колосисті
Спадають плині в виді рос,
І зерна на хліби пушисті
Несе тобі пашня в принос.

У земній глибині кипучій,
Кипить джерел нафтових плин, –
Це плин в енергії гарячій,
Для урохомлення машин.
Візьми ж з комор рухливі плинни
Для продукуючих степів, –
Рільничі вrushоми машини,
Для продуцентів – рільників.

Хай квітне в рідній Україні,
Плодючий чорнозем степів,
Хай застеляє по руїні
Зернистим плодом колосків.
Хай плодить поле України
В управі вмілих рільників,
І закриває слід руїни –
Багатим виплодом хлібів.

А дальше – в довгому підпіллю
Землі плодючої комор, –
Засіки виповнені сіллю
Для кухні выбраний прибор.
Її з комор твій люд збирає,
І ставить в хаті при печі,
Та до смаку же доправляє,
З землі квітучої харчі.

Та інші солі мінеральні,
Що видають відживчий плин,
В рільництві бажано-вітальні,
Для зросту выбраних рослин.
Береш і солі потасові
З комор багатих із глибин,
І підкріпляєш на степові,
Зріст продукуючих рослин.

Бери ж ці добрива багаті
З підпілля земляних глибин,
Хай родять калаčі пухнаті
Зернисті колоски рослин,
Щоб в кожній українській хаті
Біленький хліб був на столі,
Щоб тішився в красі – палаті,
Твій люд на батьківській землі.

Багато у складах підпілля
Глинястих пластикових руд,
Із них твій нарід ще з Трипілля,
Найкращий виробляв посуд.
Його мистецтво перед нами,
З доби, що звалась неоліт, —
Мистецтвом він гордивсь віками,
І ніс культуру в цілий світ.

Правдавий виріб ще й донині
Лежить у надрах — глибині,
Його знаходять в Україні,
Ще в нинішні модерні дні.
У випаленій знайдеш глині
Давнє мистецтво прадідів,
Що перейшло в своїй твердині
Крізь довгий період віків.

Цей довгочасний плястик глини
Для різних виробів споруд,
В великих зложах України,
І ним гордивсь Трипілля люд.
Отой матеріял давнини
Для різних виробів будов,
Для відбудови України,
Візьмеш його з підпілля знов.

* * *

Ось так пройшов підпіль комори
І вийшов з них на видний світ,
Де підняли карпатські гори
У височінь твердий граніт.
Багаті камінисті зложа
В куточку рівнини полян, —
Оце матерія пригожа,
Для мощення доріг на лан.

З Карпат візмеш тверді каміння —
Поб'еш, помелеш, потовчеш,
І по рівненькій Україні
Стрункі дороги прокладеш.
За хліб візьмеш машини світу,
І вставиш під камінний стіг,
Та розіб'еш скалу граніту,
Для побудовання доріг.

Поля рівненькі скомасуєш,
Як завіта в родину мир,
Доріжок рами повкладаєш
По рівнім степу вдовж і вшир.
Віконний образ шахівниці
Надасть оформленим степам —
Кватири з золота пшениці
В обіймах медодайних рам.

Алеї висадиш липками,
Де зрине бджіл співучий злет,
І з лип розмаєних цвітками
Знесе тобі пахучий мед.
Продукт оспіваний піснями,
Збере розумний пасічник,
Що не плодючими роками
Зразився і від бджіл відвик.

Бо не візьмеш медів пахучих
З дерев, що соку не дають;
Візьмеш меди із лип квітучих,
Де з цвіту солоди пливуть.
А скільки липа меду має,
Подам порівння зразок:
Одна пів моргові рівняє –
Гречаних медових цвіток.

Тож липами всади алеї
При рамах головних доріг,
Хай квітнуть липові лілеї
На медових полях твоїх.
Хай мед дає квітуча рама
Пшеничних золотих вікон,
Хай засіяє панорама
З-за бовванічих заслон.

Введи своє рільництво в славу
На всеплодючій землі,
Зміни у рай свою державу,
Хай сяє блиском по імлі.
Правдивим життедайним раєм
На широчезному лані,
Квітучим хай пахтить розмаєм,
В майбутнього рільництва дні.

Постав рільництво висотою
Понад фабричній краї,
Хай рай розквітне красотою,
І люди втішаться твої,
Продуктом першої потреби,
Що не обхідне для буття,
За хлібом світ прийде до тебе,
Бо твій продукт є скарб життя.

Тож не забудь красу створити,
Бо все, що тільки гарним є,
В плодючу силу оповите,
Обильні плоди видає.
Отож подбай про вигляд гарний
Свого квітучого краю,
Якщо в красі престиж аг'арний
Вбиратимеш землю свою.

Этот пейзаж

У рівних квадрах шахівниці,-
Де світить колос золотий,
З ланів в волошках із пшениці,
І запах лине липовий.
Збудуеш тут свої оселі,
В пшеничних формах золотих,
Обвитих в липові алеї,
В медових квітах запашних.

З квадратних площ засяють села
Красою цегляних домів,
Обвитих квітами навколо,
Взірцево зрощених садів.
На рівних квадрах шахівниці –
Оселі в чотирьох рогах,
Поляни в золоті пшениці,
Доми – в чаруючих садах.

В оселях вмілі господарства
Правдивих, щирих рільників,
Що із землі беруть багатства,
Руками пильних власників.
Як завіта правдива воля,
З розумним проводом своїм,
По двадцять моргів цього поля,
В одних площах дати їм.

Лише вони на лоні поля
Вквітчатимуть зелений пай,
Від них прийде народня доля,
І красота у Рідний Край!
Тож не забудь про піонерів,
Що рай збудують на степах,
Без мудрування і манерів,
Що гої вивчили в світах.

Вони любителі землиці
Свого квітучого краю,
Вони злетять мов райські птиці
На поле земного раю.
Вони вкітчають красотою
В родючім полю земний пай,
І засіяє яснотою,
Закритий тьмою Рідний Край!

Вони вберуть поля у рами,
В стрункі алеї вдовж і вшир,
Прекрасний образ панорами,
Де завіта любов і мир,
Твоєго рідного народу,
Що доживе цього часу,
Та гляне оком на уроду:
Багатство, славу і красу!

Красу рільничої країни,
Де рільників розквітне квіт
Та заквітчає дім руїни,
Що спричиняв наїздник кат!
І не давав рільництву зможи,
Щоб розвинулось в краю,
Тримаючи народ убогим
На полі земного раю.

Як стане вільною твоя держава —
Від всіх тиранів і катів,
Поставить мудрая управа,
На перше місце рільників,
Бо це ж твоєго краю слава
В багатім виплоді хлібів,
А на степах краса яскрава,
Ген від задимлених світів.

Коли б ти зновував свою Вкраїну,
Її плодючости розмай,
Ти б на її віків руїну
Поклав рільництва квітний рай.
Кладеш з метою взоровою
Свій пай на степу — рівнині,
Хай засіяє красотою
У тій блаженній стороні!

Ото ж поглянь мистецьким зором
На степу рівне полотно,
І виший сад чудовим взором,
На чорнозему квітне тло.
У вікнах розмалюй оселі,
І райським оповий садом,
Щоб яблуні, – а не тополі,
Під рільників цвіли вікном.

Сади квітучі яблуневі
З багатим овочем своїм,
Тож квітну площу в городцеві,
Навкруг осель віддати їм.
Тим трудолюбним садівничим,
В їх рідно власному саді,
З багатим овочем рільничим,
Що голову зітрє біді!

Красою й овочем багатим
Голубить твій трудящий рід, –
Чи ж не тобі сади плекати,
Щоб Рідний Край розквіт від бід.
Багатство хай тебе голубить –
На тій плодючій же землі,
Бо знай – біди ніхто не любить,
І люду, що бува в імлі.

Та обмовля свою країну,
Як яничар в краях чужих, —
Пісні співає про руїну,
І тішить злобників отих,
Що зруйнували Україну,
Та поїдають хліб її,
А нарід вкинули в руїну,
На батьківській його землі.

І світ дурманом присипляє —
Синів квітучої землі,
Та в рабські ярма запрягає
Твій люд уярмлений в імлі
В чужім ярмі же він конає,
Його же славлять „свобода“! —
А патріотів там немає,
Де люд загнуздує біда.

Біду побий трудом і потом,
Із рідних прожени полян,
Щоб став твій нарід патріотом,
З отих закованих селян.
Що проженуть нероб лайдацтво
Із продукуючих ланів,
І хлібним обіймуть багатством, —
Родину славних прадідів.

Твоя земля під рай підложе,
Чого не бачиш у світах,
Її вбери в красу небоже,
Нехай розквітне на полях.
Рільництво для життя пригоже,
В якому життєва краса, —
Щасти ж тобі рільнику, Боже,
Здійснить твої же чудеса!

Вкраїну рідну украсити
Новітнім взором красоти,
Щоб з раю людям не сходити
В чужі задимлені світи.
Коли багатство засіяє
З рільництва твого висоти, —
Любов до краю завітає,
І патріотом станеш ти.

.Краса, багатство — люд тримає,
Що прославляє рідний дім,
З якого люд не утікає,
Як добробут триває в нім.
Доми, сади, пшениця злата,
Хліби, молока і медок,
З людини роблять патріота,
Що з краю не зійде ні крок.

Багатство – це не бюрократи,
Що люблять з'їдачів сім'ю.
Багатство – життюві палати,
В рільництві земного раю.
З відтіль тобі не утікати
В чужі задимлені світи,
Бо в тьму ніхто не йде з палати, –
Над цим вождяко думай ти.

Коли тебе принадить влада
Рільництва правити краєм,
Щоб не прийшла йому заглада,
Тож мислями спинись над ним.
Збагни продукту скарб багатий,
Що продукує рідний лан, –
Рільничі розбудуй варстati
В країні рільників – селян.

Бо лиш вони відкриють скарби
Своєї рідної землі,
Та про біду не буде скарги,
Із уст вкраїнської рідні, –
Вона на шляху в патріоти,
В посвяті Рідній Вітчині,
Що не впаде у вир голоти,
Чим править нехрист в чужині.

Тож розвивай сади квітучі
На впорядкованих полях,
І скарби здобувай блискучі –
В прийдешнього рільництва днях.
З рільничої візьмеш палати
Великий скарб в біду твою,
Бо ним тобі розбудувати:
Міста – індустрію свою.

Коли рільництва допильнуеш,
То скарб здобудеш на ланах,
Тоді й твердині улаштуєш
На рідно-міцних границях.
Бо як здобудеш скарб багатий
На продукуючих полях, –
То сил тобі не позичати
У демо-злобних тих світах

Хай процвітає Україна,
Рільничим скарбом золотим,
Хай покривається руїна –
Багатим взором осяйним,
Хай пахнуть липові алеї
У вигляді зелених рам,
І квітнуть яблунів лілеї
При входах господарських брам.

Хай колосом блистять кватири
Пшеничних золотих вікон,
Де гарних сіл стойть чотири
В обіймах садових корон.
Хай квітнуть яблуні кріслаті
Взірцево всаджених садів,
І родять овочі багаті
Для продуцентів рільників.

Хай мелодійно бджілка грає
На запашних медом липках,
Хай спів стозвуками лунає
В твоїх чаруючих садах.
Хай дзвін безсмертністю заграє
На золотих святынь верхах, –
Під світлом Божим хай зростає
Твій сад на батьківських полях.

Хай править в сяючій короні
В покорі Богові монарх.
А на Соборному же троні –
Засяде рідний патріярх.
Хай люд по Божому законі
Веде родину у віки,
Щоб не загинула в мамоні,
Де правлять мафії – круки.

Хай убереться край співучий
В багаті шати красоти,
Хай засіяє рай блискучий
Понад задимлені світи.
Хай врадується люд селянський
Землі плодючої добром,
Хай засіяє вигляд панський
Над процвітаючим селом.

Хай радується рідна мати –
Оця обдарена земля,
Що вбралася у квітні шати,
Її вкраїнська сім'я,
Яка завжди молилася Богу,
З молитвою ішла в віки,
Та перейшла терпінь дорогу,
А в квітний рай дійшла таки.

Хай колос зашумить пшеничний
З рільництва твого висоси, –
Хай піднесе престиж величний,
З твоєго раю красоти.
Тож вийди убраним приличним,
Мій Рідний Краю у світи,
Щоб славним культом історичним,
З поміж світів засяяв ти!

Щоб гордий світ зарозуміло,
Не висміяв твого Краю, –
Рільництво розведи уміло,
На рівну земленьку свою.
Красу всесвітньої вершини –
По рівнім полі вложиш ти, –
Перед красою України
Побліднуть в гидоті світи.

* * *

Улюблений Мій Рідний Краю –
Неволь руїну зносиш ти,
А я Тобі, – Тобі співаю:
Про райський образ красоти!
Красу рільництва розвиваю,
На Рідних Батьківських ланах,
І поколінь Твоїх взиваю,
Щоб мрії здійснили в ділах!

Взываю вас брати селяни –
До твору квітного раю, –
Покрайте взорами поляни,
Своєго Рідного Краю!
Щоб спали з вас біди кайдани
Та відійшов терпіння біль,
Щоб зникли шкідники-тирати
З плодючих прадідівських піль.

Прийміть мою тужливу пісню:
На Батьківський широкий лан,
Та розвиніть в добу прийдешню –
Оновлення рільничий плян.
Взнесісь у вись красу чудесну –
З розквітлих взорами полян,
Під стелю зоряну – небесну,
Де вносиється віків пеан!

Щоб засіяв багатства квітом –
Вкраїнський образ красоти,
Щоб дійсним раем перед світом,
Рільництва край поставив ти,
На квітнім полі чорнозему,
Де розквітає земний дар,
Та світить світові цілому –
Краси твоєї вічний чар!

Хай скінчиться доба проклята,
І люд воскресне на землі, –
Хай Рідна відновиться хата,
Та засіяє по імлі!
Хай втішиться землі планета,
Шо відновився земний рай, –
Хай дух окрілений поета –
Злетить з чужин в Мій Рідний Край!

13.IV. 1968 – 16.UII. 1969 р.

З М І С Т

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ , Поема..... 5 –128

*****

Того ж Автора:

ПРАВДА КРІЗЬ ПІТЬМУ, 1964 .Поезії.. 5 – 128

У підготовці до друку 10 вінців сонетів.

Publisher Petro Yamniak, 9 Lincoln Pl. N. J. 07011, USA
